

A vibrant, high-angle photograph of three young women in a blue boat on a calm lake. The woman on the left wears a black cap and sunglasses, the middle woman wears a white denim jacket and sunglasses, and the woman on the right has long blonde hair. They are all smiling and looking towards each other. The background shows a dense forest of green trees under a bright blue sky with light clouds. The water reflects the trees and sky.

TŘI ŽENY U JEZERA

DORA HELDT

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co.
KG, Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil,
Schollstr. 1, D-69469 Weinheim, www.dtv.de
Translation © Věra Kloudová, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DREI FRAUEN AM SEE
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím
dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/
Germany
přeložila Věra Kloudová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Zuzana Bürger
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-123-5

Tenkrát

Dům u jezera

Friederike udělala tečku za poslední větou a položila popsané stránky na molo, písmem dolů. Ostatní tři dívky ještě seděly v kruhu, hlavy skloněné. Marie měla zavřené oči, na rtech se jí objevil jemný úsměv. Jule si potichu pročítala, co právě napsala, a tužkou si ve vzduchu ukazovala, kde v textu se právě nachází. Alexandra klouzala rukou po řádcích, klidně a stejnoměrně přepisovala větu za větou, hezký obličej měla uvolněný až na jednu malou vrásku nad nosem, která se objevovala vždycky, když se musela hodně soustředit.

Poslední sluneční paprsky zalévaly molo zlatým světlem, kolem tíše proplouvala kachní rodinka a jezero se ve večerním slunci nádherně třpytilo. Friederike pomalu natáhla dlouhé nohy a poposunula se na konec mola, aby ponořila bosé nohy do chladivé vody. Marie vzhlédla. „Ty už jsi hotová?“

Friederike přikývla.

„Já taky.“ Jule položila své popsané listy papíru na Friederičiny – rovněž prázdnou stranou nahoru – a usmála se. „Alex, kolik času ještě potřebuješ?“

„Hned to bude.“ Alexandra se krátce odmlčela – už jen jednu větu, za ní tečku. Rychle text očima přelétla, spokojeně kývla a papíry také odložila na ostatní. Všechny oči se nyní upíraly na Marii. Ta po chvílce rovněž dopsala a popsané listy odložila na kupící se hromádku.

„Kde je obálka?“ zeptala se Marie. Friederike ji zvedla, všechny listy papíru co nejlépe urovnala a vložila je do obálky. Tu zavřela, vzala tužku a napsala na ni velkými číslicemi datum.

„Tak. To je datum. Obálku otevřeme až v tento den za třicet let. Ani o den dřív.“

Divný pocit. Když se podívala na ostatní, bylo jí jasné, že to tak cítí nejenom ona. Podala obálku Marii. „Byl to tvůj nápad. Pěkně ji opatruj. A ty ji pak i otevřeš.“

Marii se trochu zachvěla ruka, když ji přebírala. Pak pronesla s nejistým úsměvem: „Víte co, já už se na to těším teď.“

Na krátko zavládlo ticho a pak se ozvala Jule: „A víte, že nám bude přes padesát? Na to se fakt máme těšit?“

„Jo.“ Marie se na ni podívala. „Na to bychom se měly těšit. A na všechny ty roky, které tomu budou předcházet.“ Přitiskla si obálku k hrudi. „Vždyť se máme navzájem. Budeme všechno prožívat společně. Co se nám může stát?“

Mnichov

Polovina března

Alexandra

Alexandra odložila tužku a rychle přes fotku položila papír, ale už bylo pozdě. Stážistce její pošetilost neunikla. A otázka, která stážistku ihned napadla, se jí taky okamžitě zhmotnila na čele: Proč úspěšná nakladatelka barví řezáky svého nejúspěšnějšího autora načerno? Protože, odpověděla v duchu Alexandra, jí to pomáhá nesoustředit se tolik na jeho arogantní výraz.

„Alexandro, co teď uděláme?“ Naléhavý Ulričin hlas jí vrátil zpět na poradu.

„Sebastian odmítá se na tu obálku být jen podívat.“ Ulrike netrpělivě zvedla ruce. „Trvá na tom, že návrh udělá jeho kmotřenka.“

„Jeho kmotřenka? Vždyť pracuje u veterináře.“

„Ta druhá.“ Ulrike to myslela vážně. „Studuje grafický design. Ve druhém semestru.“

„Aspoň že to není ta od veterináře.“ Alexandra si poklepala na čelo. „Ale co to má znamenat? Zbláznil se snad úplně? Obálka té knížky je hotová a tím to hasne.“ Pohled jí sklouzl na stážítku, jak že se jmenuje? Ulrike ji před chvilkou představila, ale Alexandra to jméno okamžitě zapomněla. Omluvně se na ni podívala. „Paní..., moc mě to mrzí, zapomněla jsem vaše jméno, byl to na mě moc velký spěch. Řeknete mi prosím ještě jednou, jak se jmenujete?“

„Magnusová,“ odpověděla mladá žena a trochu zčervenala. „Sophia Magnusová. A moc mě těší, že u vás mohu být na stáži.“

„Sophia Magnusová. Ano, paní Magnusová, budete vítána. Znáte Sebastiana Dietricha?“

„Samozřejmě. Četla jsem od něj všechno, je úplně úžasný.“

„A tahle obálka?“ Alexandra pozvedla přebal knihy. „Jak se vám líbí?“

„Moc. Je skvělá.“

„Takže si myslíte, že se povedla? Líbí se vám?“

„Ano, moc.“

„Velmi dobře, děkuju vám.“ Alexandra si to poznamenala. „Jste koneckonců cílová skupina. Ulrike, mám pak se Sebastianem schůzku, domluvím to s ním. Co máme dál na programu?“

„Jak mají vypadat dárkové knihy, pultové ceny finské kriminální série a akce v Kolíně nad Rýnem.“

„K tomu už mě nutně nepotřebujete, už jsme to rozebíraly. Uvidíme se zítra, musím teď vyrazit.“

Sesbírala své podklady, vyskočila a s úsměvem na ně ještě jednou zamávala ode dveří. Pak zmizela.

Sophia Magnusová se za ní s obdivem ještě chvíli dívala.

Na semaforu se rozsvítila červená, Alexandra vděčně zpomalila krok a zůstala stát. Ačkoli už použila náplast na puchýře, hluboce litovala, že si tyhle boty koupila. A do toho jí do ucha zněl obviňující hlas její sestry Katji: „Sotva ti rozumím. Kde vůbec jsi?“

„Právě stojím na čtyřproudé silnici a čekám na zelenou. Za pět minut mám s někým schůzku a jdeme na oběd. A Mnichov je hlučné město, to není jako u vás. Nemůžeme si zavolat dnes večer? Teď a tady stejně nemůžu udělat vůbec nic.“

„Ano, a to je přesně ten problém.“ Sestra měla nyní v telefonu stejný hlas jako teta Ilse, kterou jako děti svorně nesnášely. Vždycky až moc tichý a podkreslený lehkou hysterií. „Ty nemůžeš udělat nikdy nic. Proto se musím vždycky o všechno postarat já. Ale já už to taky nedokážu, vždyť mám taky ještě jiný život, ve kterém mě potřebují. A Matthias...“

Na semaforu skočila zelená. „Katjo, jsem už skoro u restaurace, zavolám ti dnes večer. V tomhle hluku rozumím tak půlce toho, co říkáš. Tak se zatím měj.“ Skončila hovor a mobil zastrčila do kabelky. Než si stihla pomyslet cokoli dalšího, uviděla na protější straně ulice Sebastiana Dietricha. Už si jí také všiml a s blazeovaným výrazem na ni hleděl.

Alexandra zvedla bradu, zrychlila a na rtech vykouzila úsměv. Dneska se musí usmívat hned na několik šílených lidí. Ale to zvládne. Některé věci v životě zvládne vždycky.

Sešli se v zaručeně skvělé italské restauraci. Alexandra počkala, až dojedli. „Musíme si promluvit o tvé obálce. Co to je za nesmysl s tou tvou kmotřenkou? Požádali jsme úžasného grafika, jestli si vzpomínáš, přebal už je hotový a je naprosto perfektní.“

„Jaký nesmysl?“ Sebastian nesouhlasně potřásl hlavou. „Josi je nesmírně talentovaná. Musíš taky někdy dát šanci mladým lidem. Ona...“

„Sebastiane.“

„Ano?“

„Já jsem ta poslední, kdo by nějak bránil talentům, aby se projevily. To bys měl zrovna ty přece vědět. Ale tahle kniha, *tvoje* nová kniha, bude mít ohromný úspěch. Přebal už je hotový a je bezvadný. Musí se hodit ke knize, k profilu nakladatelství a musí se líbit cílovým čtenářům. Tenhle to všechno splňuje. Pracujeme s profíky, i pokud jde o obálky. A teď narazíme zrovna u tvé fantastické knihy.“

Položila svou ruku na jeho. „Mohl bys nám prosím jednou důvěřovat?“

„Snad mě pochopíš správně, ale co vy už víte o cílových čtenářích?“

„Průzkum trhu, můj milý. A v nakladatelství máme dost kolegů, kteří k nim taky patří. Naše nová stážistka například tvoje knížky přímo žere. Od začátku se jí ten přebal moc líbí. A teď si ho prohlédni ty, jakákoli diskuse tím stejně padá.“

Sundala kabelku z opěradla židle a vytáhla desky.

Sebastian byl příliš zvědavý na to, aby se díval jinam. Alexandra mu podala výtisk a pak svého hvězdného autora pozorovala – ten si motiv na přebalu prohlížel nejprve zdrženlivě, zanedlouho však s potěšením.

„No ne... To písmo je moc hezké.“

Alexandra se spokojeně opřela. Písmo. Samozřejmě. Jeho jméno a název románu. To na něho udělalo dojem. Motiv obrázku mu byl úplně jedno. Bylo to všechno tak předvídatelné.

„Takže,“ pokývla hlavou, „to uděláme takhle, jo?“

Ještě trochu váhavě přikývl, pak mávl na číšníka. „Dobře. Dáme si espresso?“

„Raději ještě jedno bílé víno.“ Téměř zamilovaně obkresloval prstem své jméno na přebalu.

Když stála na autobusové zastávce, vytáhla z kabelky mobil, aby se podívala na displej a zase zapnula zvuk. Přišla jí jen jediná esemeska. Okamžitě si ji přečetla: „Jak to dopadlo? Dej vědět. U.“

Alexandra vydechla a pak ťukla na telefonní číslo své zástupkyně. „Ahoj, Ulrike, všechno v pořádku.“

„Skvělé, Alex, neměla jsem o tvém umění přemlouvat lidi sebemenší pochyby. Takže obálku rovnou zveřejním. Přijdeš ještě do kanceláře?“

„Ne. Je krátce po půl páté. Znáš Sebastiana, ten se nezastaví, mluví a mluví. Pojedu teď domů a zavolám Magdaleně Mohrové. Na to nemám v kanceláři klid. Uvidíme se zítra.“

„Tak jo. Užij si hezký večer. Odpočiň si.“

Protože se dostala do čtvrti, kde bydlela, docela brzo, mohla jít ještě nakoupit. Už dlouho nic neuvařila, poslední týdny byly tak hektické, že byla zřídkakdy doma před osmou večer. V obvyklých všedních dnech. Kromě toho měla týdně nejméně dvě akce nebo večere, to se pak domů dostala až uprostřed noci. Měla takový život ráda, jinak by to všechno vůbec nezvládala. Ale přesto bylo hezké mít čas od času nějaký večer jenom pro sebe a nemuset s nikým mluvit.

Cestou do koupelny se svlékla, oblečení nechala bez ladu a skladu ležet na zemi, na dálkovém ovládní spustila pěknou popovou hudbu, která se ihned začala linout celým bytem. Pak si nastavila sprchu.

S bosýma nohama, ve starých džínách, příliš velkém šedivém svetru a s ještě vlhkými vlasy spletenými do copu odešla do obývacího pokoje, konečně otevřela to drahé červené víno, malinko upila a posadila se na jednu z pohovek. S úlevou si položila hlavu na opěradlo a zavřela oči. Nádhera. To byl jeden z okamžiků, kdy si uvědomovala, jak ráda žije sama.

Po několika minutách jí došlo, že by si měla nabít mobil a zavolat Magdaleně. Při nabíjení zkontrolovala, jestli jí přišly nějaké zprávy nebo e-maily. Nic. Zastrčila kabel do zásuvky, sáhla po jiném telefonu a vytočila Magdaleno číslo. Uměla ho nazpaměť.

„Mohrová.“

„Ahoj, Magdaleno, tady Alexandra. Neruším tě?“

Místo odpovědi se ve sluchátku ozval jen hluboký povzdech. Alexandra se pořádně napila vína a posadila se do tureckého sedu. Teď se musí soustředit.

„Magdaleno, co se děje? Můžeš o tom mluvit?“

„Já nevím... no... ach jo, všechno je tak hrozné.“

Alexandra si přidržela telefon trochu dál od ucha a počkala, až se Magdalena vysmrká. Po chvíli se trpělivě zeptala: „Dennis?“

Odpověď přišla v podobně hlasitého vzlyknutí.

„Říkal... on... ke kamarádovi... a co já teď mám... já nemůžu...“

Podle toho, co se z telefonu ozývalo, byla Magdalena úplně rozložená. Znělo to nanejvýš dramaticky. Alexandra sáhla po sklence s vínem. „V klidu mi to všechno pověz. Od začátku.“

K přesně takovému nebo velmi podobnému rozhovoru docházelo pravidelně zhruba každého půl roku. Magdalena psala milostné romány jeden za druhým, bylo jí přes čtyřicet. Dcera Francouzky a Bavora už měla na kontě deset vydaných románů, všechny slavily velký úspěch. A nejlépe se jí psalo, když byla zoufalá. A to byla často. Příčinou byl Dennis, střídavě její přítel a bývalý přítel. Alexandra to nechápala. Vždycky, když uběhlo několik týdnů, bylo mu soužití ve dvou najednou až příliš, tak se rozešli, on se odstěhoval ke kamarádovi, Magdalena se oddala záchvatům pláče, šla nejprve k terapeutce a pak oznámila, že je s psaním konec. Několik dní zůstala s pláčem v posteli, až nakonec zavolala Alexandře. Posléze se Magdalena přece jen opět posadila k počítači,

aby svůj nahromaděný vztek přetavila v bušení do klávesnice. V tuhle dobu vždycky napsala své nejlepší kapitoly.

A přesně tak je to jistě i tentokrát.

„On... řekl, že... mu nenechávám žádnou volnost. Ale to není pravda. On... on si může dělat, co chce. To je mi přece jedno. Ale, Alexandro... Já teď nemůžu psát. Všechno mi ho připomíná... Dennise... Vidím stále jeho obličej, já to nevydržím.“

„Magdaleno. Takhle už to přece chodí léta. Vypiš se z toho. Napiš kapitolu, jak sedí nějaká žena v autobuse a náhle uvidí muže, kterého vždycky milovala, s jinou. Popiš ty pocity, to utrpení, popiš...“

„On ale jinou nemá. Jak jsi na to přišla? Proč...“

„Magdaleno, já jsem přece neřekla, že ta žena v autobuse jsi ty. Vcít se do ní. Je přece jedno, odkud ten smutek nebo to zoufalství pramení, ale ty teď takový pocit máš. Napiš to, ať tvoje čtenářky trpí s tebou, ony to tak chtějí. Ty to dokážeš. Přesně v tuhle chvíli. Musíš jen začít.“

Vzlykání na druhém konci se ztišilo, až slzy úplně oschly. Alexandra vstala a šla do kuchyňky, kde stála láhev červeného vína, a nalila si druhou sklenku. Víno jí pomalu stoupalo do hlavy, měla by něco sníst. Pustí se do přípravy zeleniny. Začala čistit mrkve, mobil vklíněný mezi uchem a ramenem.

„A jak se má ta druhá žena jmenovat?“ Magdalenin hlas zněl sice stále poněkud plačtivě, ale mozek jí začínal pomalu pracovat. „Moje hrdinka se jmenuje Lisa. Takže to je ta, co sedí v tom autobuse. Co myslíš, třeba Lena? Nebo ne, byly by obě od L. Co Marie? Líbí se ti Marie?“

Alexandře vyklouzl nůž a řízl ji do prstu. Nechala mrkev spadnout na zem a utrhla kus kuchyňské utěrky, aby si zakryla krvácející ránu. „Marie? To by šlo. Nebo Nina. To je taky hezké jméno. A každý nějakou Ninu zná.“

Vtom jí došlo, že zapomněla zavolat sestře. Proč na to pomyslela zrovna teď, to nevěděla. A tak jako tak už bylo příliš pozdě.

„Ano, Nina, to je dobrý nápad.“ Alexandra úplně viděla, jak se Magdalena noří do příběhu. „Dobré jméno na takovou aférku. Díky, Alexandro, ozvu se zase zítra, jo? Hezký večer.“

Ukončila hovor. Alexandra zaraženě položila telefon a odmotala si kuchyňskou utěrku ze zraněného prstu. Rána už téměř nekrvácela, podržela prst pod tekoucí vodou a pak ho osušila. Jen drobné říznutí. Ale viditelné. Vzala nůž a zase ho odložila stranou. Zamyšleně kousla do mrkve, sáhla po sklenici s vínem a došourala se k mobilu. Vzala ho do ruky, zadala PIN, podívala se, jestli přišly nějaké zprávy. Žádné. Ani jediná. Magdalena a její pitomá milostná historčka. Vždyť nemá ani páru. Pocítila, jak ji v očích a krku pálí slzy, a vši silou je spolkla. Dnes večer nechce plakat. Ne kvůli téhle pitomé milostné historce. Jako kdyby ji v tom chtěl utvrdit, oznámil jí telefon novou příchozí zprávu. Alexandra okamžitě vyskočila, aby zadala PIN. Jednou, zapří-sahala se, jednou ho nechá na odpověď čekat.

Weißenburg v severním Německu

Tentýž den

Jule

„Takže se, paní Hartmannová Adlerová, uvidíme příští středu,“ podala Jule pacientce ruku a předala jí lístek s dalším termínem. „A zkuste si na to cvičení udělat čas alespoň jednou za den.“

„Pokusím se. Tak ve středu. Na shledanou.“

„Na shledanou.“ Jule se za ní zamračeně dívala. Z vedlejší místnosti přišla Tina a stoupla si ke své šéfce. „Co je? Koukáš se docela kriticky.“

„Je to tak. Ona se tady trápí na fyzioterapii a pak si na to bolavé rameno pověsí dvacetikilovou tašku. A diví se, že

v něm má takové napětí. Já se z ní snad zblázním. Tak koho tam máme dál?“

Než se Jule stačila podívat na seznam objednaných pacientů, zazvonil telefon. „Tým fyzioterapeutů na náměstí Markt, mé jméno je Jule Petersenová, co pro vás...“

„Mami, můžu si na zítra večer půjčit minibus? Jedeme na koncert do Lübecku a Mona má rozbité auto. Do té mojí malé kraksny se vejdou jen čtyři lidé, ale nás je pět.“

„Ahoj, drahoušku. Mohla bys to možná zkusit nějak zdvořileji?“

„Ano, jasně, ahoj, mami, tady je tvoje dcera Pia, byla bys tak laskavá a půjčila mi na zítřejší večer tvůj velmi prostorný Volkswagen Transporter, protože chceme jet v pěti lidech na koncert do Lübecku a do mojí káry se vejdou jenom čtyři?“

Jule chvíli přemýšlela. „Zítra? A kdy by sis ho vyzvedla? Musím zítra dopoledne do města, mám být v jedenáct hodin u lékaře. Před druhou doma nebudu.“

„Tak se stavím dneska večer a auta si vyměníme. To bude nejjednodušší.“

„Pio, já jsem ale ještě vůbec neřekla ano. Takže bych musela do města s tvou kraksnou, jak jsi své auto správně nazvala?“

„Já ji ještě vyluxuju. To zvládneš. Tak dneska večer. Kolem sedmé? Přijdu na večeři. Děkuju, mami, tak zatím.“

„Počkej, já...“ Pia ale už hovor ukončila. Jule zakroutila hlavou a sluchátko pomalu položila.

Jule bydlela dobrých dvacet kilometrů od ordinace. Když se na dům tenkrát jeli podívat, do cesty k němu se úplně zamilovala. První prohlídka se konala v květnu a Jule byla nadšená ze zářivě žlutých polí, něžně zeleně kaštanů i modré vody v kanále. Už během jízdy si říkala, že by ji od úmyslu koupit si tady prázdninový dům odradilo jedině to, že by to byla totální barabizna. Ovšem makléřka ji přivítala nikoli před barabiznou, ale před malým bílým domkem

s doškovou střechou, který stál uprostřed nekonečně velké zahrady. Z ní se šlo poněkud křivou brankou po úzké cestičce přímo ke kanálu.

Zaparkovala minibus vedle kůlny a vypnula motor. Kdyby jí tenkrát někdo řekl, že bude sedět u kanálu nejen za vláhých letních nocí, ale bude tady žít téměř dvacet let, nikdy by tomu nevěřila.

Pia vždycky nenáviděla, že se k žádné kamarádce nedostane na kole. A zatímco v pubertě proklínala dům, svoji matku i jízdni řády hromadné dopravy, nenechala si Jule zkazit náladu a dělala jí taxikářku. Jakmile Pia dosáhla věku, kdy si mohla udělat řidičák, přihlásila ji matka do autoškoly. Auto zaplatil Philipp, měl dost peněz a nekonečné výčitky svědomí, vždyť taky opustil rodinu.

Jule otevřela dveře. Než si svlékla bundu, zmáčkla tlačítko záznamníku.

„Ahoj, sestřičko, tady Lars. Buď tak hodná a zavolej mi zpátky. Jde o svatbu tvouj neteře. Laura a její nastávající už všechno zorganizovali, možná bychom si o tom mohli promluvit. Jinak se máme dobře, všechno v pohodě, tak zatím.“

Píp. Žádné další zprávy.

Jule udělá pizzu a počká, až přijede Pia. Vyklouzla z bot a v punčochách došla ke dveřím na terasu, aby je otevřela. Už jako dítě si přála velkou kuchyň, přes kterou se dá dojít na zahradu. Jule zůstala na okamžik stát v otevřených dveřích a dívala se do zahrady. Ještě několik týdnů a všechno pokvete. Těšila se na léto.

Pia samozřejmě přijela pozdě.

Jule bez hnutí pozorovala svou dceru, jak se plně soustředí na to, aby co nejefektivněji sundala ze své pizzy veškeré žampiony a spořádaně je položila na kraj talíře.

„Je s těmi houbami něco?“

„Jsou hnusné.“

„Hnusné houby?“ Jule se opřela. „Dáš si dezert? Mám zmrzlinu.“

„Ne, díky. Radši kávu.“

„Teď? Budeš moct spát?“ Když zahlédla Piin výraz, mávla rukou. „Tak jo. Kávu s mlékem, nebo espresso?“

„Kávu s mlékem.“

No jasně, pomyslela si Jule, zatímco odkládala talíře ke dřezu. Práce navíc. Ale co by pro ni maminka neudělala.

Zůstala opřená o kuchyňskou linku a čekala, až začne bublat voda v moka konvici. Pia seděla pohodlně u jídelního stolu, chytrý telefon v ruce, a na prst si natáčela pramíněk vlasů. Náhle zakroutila hlavou a ukázala Jule displej. „Už jsi viděla tuhle Lauřinu fotku? Je fakt neuvěřitelná.“

Jule přistoupila blíž a vzala si telefon do ruky. Na displeji byla fotografie její neteře Laury. V něžně růžové noční košili s krajkami, na blondatých loknách květinový věneček, oči zavřené, rty našpulené k polibku. A pod fotkou věta: *Svatební zvony vyzvánějí...*

V konvici to zabublalo, vyšla z ní pára a Jule několika kroky přispěchala ke sporáku a vypnula ho. „Jo, vlastně jsi chtěla kávu s mlékem.“

Pia neodpověděla, takže Jule nalila do napěňovače mléko a zmáčkla tlačítko, pak se otočila. „Přespíš po té svatbě taky v hotelu, nebo pojedíš v noci zpátky?“

Pia zhluboka vydechla, položila telefon na stůl a vynerovnaně se na matku zahleděla. „Absolutně nemám chuť tam vůbec chodit. Bude to tak strojená akce, že mi naskakují pupínky, jen si to představím. Už celé dny vymýšlím nějakou dobrou výmluvu.“

Mléko se ohřálo, Jule ho nalila do šálku a donesla ke stolu. „Prosím,“ pronesla, když ho pokládala na stůl, a sedla si naproti dceři. „Můžeš přestat vymýšlet, prostě tam poje-

deš. Laura je tvoje sestřenice, je to rodinná oslava, musíš to zvládnout. Mrzí mě to, ale život je někdy nespravedlivý.“

„Já vím.“ Piin výraz změkkl, mírně se usmála, podepřela si bradu pěstí a upřela na matku velké hnědé oči. „Ale říkám ti, že to bude příšerné. V pondělí jsem se potkala s nevěstinou sestrou. Katharina mi vyprávěla ohledně svatby veškeré podrobnosti a já jsem dostala takový záchvat smíchu, až jsem měla křeče v břiše. Víš, jak to bude probíhat?“

„Ne. Ale teď mě napadá, že volal Lars, dovolal se na záznamník a asi mi to chtěl povědět. Rozrušený otec nevěsty.“

„Ten není rozrušený. Jediný, kdo je totálně ztřeštěný, je naše sladká Laura. Měla na to totiž plánovače svateb. Protože její divná tchyně si myslí, že je to skvělý nápad. A proto bude mít přímo královskou svatbu. Se vším všudy – kočár, kostel, děti s květinami, bílé holubice a menu o pěti chodech.“

„To nemyslíš vážně? Myslela jsem, že to bude úplně normální rodinná oslava.“

„Katharina a Laura už si vjely do vlasů, protože Laura chtěla družičky v pastelových barvách. Katharina odmítla, Fabianova sestra také, dvě jsou málo, říkal svatební plánovač, takže družičky jsou zrušeny. Smíchy jsem se za břicho popadala.“

„Družičky? To jako fakt?“

„Jo. Ohromné drama. A taky dress code, muži ve smokingu, dámy v dlouhých šatech. Já ani žádné dlouhé šaty nemám. A taky nemám chuť za ně utrácet.“

Jule se rozhodla, že bratrovi zavolá, jakmile Pia odejde. Smoking a bílé holubice, dobrý bože.

„Táta nakonec přijde,“ přerušila Pia Juliny myšlenky. „Už to přislíbil.“

„Kdy?“

„To netuším. Jen mi oznámil, že přijde. A chtěl vědět, co má koupit jako svatební dar.“ Podívala se na matku

mnohomluvným pohledem. „Jestli přijde Steffi, to nevím. Myslím, že mají zase nějakou krizi.“

„Peníze.“ Jule všechny ostatní informace přešla. „Laura si přeje peníze. Aby měla na dovolenou v Kanadě. Aspoň tohle je mi známo.“

„To mu můžu říct. A taky se můžu rovnou zeptat, jestli přijde Steffi. Nějaký paprsek naděje třeba přece jen existuje. Nevíš o něčem?“

„Tvůj táta se mnou o svých manželských krizích mluví spíš zřídka. A co si teda oblékneš?“

„To záleží na tom, kdo z vás dvou mi ty šaty zasponzoruje. Čím víc peněz, tím delší. Kdy potřebuješ mít minibus zpátky?“

„Pozitíí. Nebudu tou tvojí kraksnou, jak tomu říkáš, jezdit déle, než je nutné. Takže prosím pozitíí. Klíč a papíry leží na stole v předsíni.“

„Oukej.“ Pia se sklonila, aby mohla Jule obejmout – byla o dobrou hlavu větší než matka. „Děkuju za pizzu, uvidíme se pozitíí. Čau.“

„Čau.“ Jule nasála Piinu vůni – jednu z nejkrásnějších, jakou znala.

Jule ji doprovodila ven, aby si od ní vzala klíč a mohla zamknout auto. Ještě dlouho stála před domovními dveřmi, dokud nezmizela i zadní světla minibusu. Poté pomalu zavřela dveře a šla zpátky do domu.

Bílé holubice a družičky. Zakroutila hlavou. Ani ona se nevdávala v kostele. Místo toho šli po uzavření sňatku na úřadě do oblíbené hospody – s nejužší rodinou a přáteli. Philipp rodinné oslavy nenáviděl a ona sama měla tenkrát ještě krizi se svojí matkou, proto neměla náladu na žádné hraní si na neposkvrněný svět.

Zastavila se u fotky, kde byli Philipp, Pia a ona na dovolené na Krétě. Všichni tři dohněda opálení a šťastní. Pohled

jí zůstal na Philippovi. Pia měla jeho oči, velké, hnědé, krásné, stejně jako tmavou pokožku. Byl atraktivní jako jeho dcera ještě dneska, i když tmavé vlasy mu už prošedivěly a krásné oči začaly potřebovat brýle. Ale neměl nic, naprosto nic společného s tím mladým Philippem, kterého milovala tolik, že ji konec jejich manželství málem zabil.

Protáhla si záda a odhodlaně vešla do kuchyně. Staré časy, kdy ve změti emocí sotva věděla, kde je nahoře a kde dole, už s ní neměly nic společného. Teď žila pokojně. To si alespoň myslela ještě příštích deset minut. Pak zazvonil telefon.

Brémy
Tentýž den
Friederike

Naposledy přelétla napsaný e-mail, spokojeně přikývla a odeslala ho. Celý televizní tým, čtyři týdny, dvacet čtyři pokojů, speciální cena, která až tak speciální nebyla, a k tomu bezplatná reklama na hotel. To by šlo.

Na cestě do bistra upozornila Friederike své spolupracovníky ještě na pár věcí – zvadlé květiny, zapomenuté skleničky nebo chybějící noviny – nesnášela, když nebylo vše perfektní. „Dneska jsou snad všichni úplně slepí.“ S hranným zoufalstvím se podívala na svou zástupkyni Marlene. „Všechny květy opadaly, nezbyl ani lístek, a oni jenom setřou drobky ze stolu. Vždyť to nemůže nikdo přehlédnout.“

„My dvě rozhodně ne. Ale dnes ráno tady bylo všechno vzhůru nohama. Dvaadvacet odjezdů, holky měly fakt co dělat.“

„Ty kytky ale neodkvetly dneska ráno.“ Friederike byla neuprosná. A ráda měla poslední slovo.

V zimní zahradě patřící k bistru bylo obsazeno jen několik stolů. Friederike pozdravila jménem přítomné hotelové hosty, kývla na personál a zamířila ke klidnému stolu u okna. Sotva se s Marlene posadily, objevila se u nich velmi mladá servírka. „Dobré ráno, paní Brennerová, paní Vogtová, co vám můžeme nabídnout?“

„Ráda bych si dala zelený čaj. Co ty, Marlene?“

„Jedno kapučíno, prosím.“

„Chtěla jste se mnou mluvit. O co se jedná?“ Friederike trochu šoupla židli, aby seděla přesně naproti Marlene, a tázavě se na ni zahleděla. Marlene její pohled opětovala.

Když před osmi lety získala termín na pracovní pohovor u Friederike Brennerové, krevní tlak jí okamžitě prudce vystřelil. Tuhle práci si tenkrát přála jako ještě nikdy nic v životě. Hotel měl pět hvězdiček, Brémy byly Marlenino vysněné město a manažerka Friederike Brennerová byla proslulá tím, jak skvěle hotel vede. Když se naproti ní usadila poprvé, Marlenino nadšení trochu vyprchalo.

Friederike jednala velmi nezávazně, jak to Marlene dosud příliš často nezažila. Byla zdvořilá, velmi profesionální, měla ty nejlepší způsoby i jakýsi půvab, byť velmi křehký. Zdálo se však, že ji zajímá výhradně práce.

Marlene se na ni dlouze zadívala a pak pronesla: „Mám nabídku od toho řetězce hotelů u moře a nemohu ji odmítnout.“

Friederike přikývla, aniž hnula brvou. „Kdy?“

„Od příštího kvartálu. Tedy k třicátému červnu.“

Friederike si rychlým pohybem zastrčila vlasy za ucho. „Ještě vám zbývá nějaká dovolená. Na začátku června pak můžete jít. To je ten nový rezort na ostrově Nordeney, je to tak?“

Marlene překvapeně zvedla hlavu. „Ano. Odkud to víte?“

„Minulý týden mi volal Peter Engel. Ptal se na vás.“

„Jak prosím? On vám volal?“

„Ano, studovali jsme spolu. Já bych to na jeho místě taky udělala. Řekla jsem mu, že jste dobrou volbou pro vedoucí pozici. A teď to tedy dobře dopadlo. Přeju vám hodně štěstí.“

Napila se čaje, podívala se na hodinky a stoupla si. „Co na to vlastně říká váš muž?“

Marlene se usmála. „Má velkou radost. Je teď na volné noze, takže může pracovat i z Nordeney. Jinak bych to místo nepřijala.“

Friederike ignorovala bodnutí, které jí tahle věta způsobila.

„Tak tedy dobře. Musím teď nahoru. Řeknu paní Zimmerové, aby včas připravila vaše papíry, a ještě se pak domluvíme na přesném termínu.“

Marlene mlčky přikývla a ohromeně se dívala, jak Friederike dlouhými kroky opouští bistro. Ani slovo lítosti, žádné osobní otázky, nic. S povzdechem vstala a šla pomalu k východu. Přestože s chladnou reakcí počítala, bývala by si po osmi letech spolupráce přála trochu jinou.

Už nějakou dobu před ní šhubavě popojížděl traktor, mělo to v sobě něco ukolébávajícího, takže se musela pořádně soustředit, aby si udržovala správný odstup. Vlastně byla ráda, že bydlí tak daleko od hotelu. Potřebovala více než půl hodiny jízdy autem, nejdřív po dálnici a posledních deset kilometrů po venkově. Pole, pole, pole, úplně vzadu hráz a průběžně krávy. Všechno jako vždy, spolehlivé a nudné, ale právě to jí poskytovalo potřebný klid po hektickém dni. Tak jako dnes. Friederike dobře věděla, že Marlene si ten rozhovor představovala jinak. Možná očekávala, že se jí bude pokoušet přemluvit. Ale na to neměla Friederike náladu. A pak Nordeney. Mohla jí vyprávět, že na Nordeney chodila do školy.

Traktor zabočil do vjezdu do dvora, Friederike s úlevou zrychlila. Po necelých deseti minutách konečně vjela na

svůj dvůr. Starý statek s obytnými a hospodářskými budovami koupila před třinácti lety. Za tu dobu k němu pocítovala lásku i nenávisť.

Když sem s Ullim a makléřem přijela poprvé, nadšením zajásala. Už to bylo dávno, ale vzpomínky na to měla dosud živé.

„To ale nemyslíš vážně, Friederike,“ řekl jí Ulli potichu. „Vždyť to je bezedná jáma. Kde se tady má vůbec začít?“

Jenže Friederike měla oči jen pro hrázdění budov, zarostlý pozemek, ničím nerušený výhled, topolovky u domovních stěn a velkorysost obytných prostor.

Statek koupili, cena byla nízká, makléř byl rád, že se toho objektu konečně někdo ujal. Friederike byla přešťastná, i když Ulli její nadšení tak úplně nesdílel. Měli tenkrát těžké období, takže ona doufala, že statek bude společným projektem, který jejich problémy vyřeší. Mýlila se.

Dlouhá příjezdová cesta byla samý výmol. Friederike zatnula zuby a plíživým tempem vjížděla na dvůr. Musí to tady už bezpodmínečně vyřešit, je jen otázka času, kdy jí poprvé upadne výfuk. Zaparkovala před vchodovými dveřmi.

Ze zadního sedadla vylovila kabelku a zabouchla dveře. Na rohu se s mňoukáním okamžitě objevila šedě mourovatá kočka a začala se celou vahou otírat Friederike o nohy. „Ahoj, Mrs. Beasleyová,“ sklonila se a pohladila kočce hlavíčku. „Jen mi nezasviň kalhoty.“ Postrčila ji kousek stranou a vydala se k domovním dveřím. Mrs. Beasleyová se stačila protáhnout dovnitř dříve než panička – trpělivost nepatří k největším kočičím ctnostem.

Friederike se pokusila přes kočku, která se jí neustále otírala o nohy, nezakopnout. Vyndala z ledničky kočičí žrádlo

a naplnila misku. V láhvi bílého vína našla ještě zbytek ze včerejška, nalila si, posadila se ke kuchyňskému stolu a nohy si položila na židli. Nádhera, tohle si po dnešku zasloužila.

Opět si vzpomněla na Marleninu výpověď. Bude se muset zamyslet nad novou zástupkyní, ale to nechá na zítra.

Nějak se v tu chvíli zasekla a stále netušila, jak tenhle uzel rozplést. Potřebuje peníze, protože dluh na opravách domu i vedlejší budovy narůstal stále rychleji. Potřebuje pohyb, protože bolesti zad se jí stále zhoršují. A potřebuje někoho, kdo ji hned teď přivede na jiné myšlenky. Sáhla po telefonu a vytukala číslo. „Ahoj, Tome, můžeš přijet?“

Lübeck

Marie

„A tady,“ Mariin hlas byl slabý, takže Hanna se k ní musela naklonit, aby jí lépe rozuměla. „To jsem já s Jule. A to je Blacky, její králíček. Tolik jsem jí záviděla, já jsem žádné zvíře mít nemohla kvůli alergiím.“ Začala kašlat, Hanna ji starostlivě pozorovala a jemně jí položila ruku na čelo. Marie se jen pomalu uklidnila a vděčně se napila vody, kterou jí Hanna přidržela u úst. Poté se hned vrátila k prohlížení fotek. „To musí být rok 1972. Jule dostala Blackyho k desátým narozeninám.“

Hanna snad nikdy neviděla tak tlustého a ošklivého králíka. „Trochu tlustý králík, ne?“

Marie se s námahou zasmála. „On taky o rok později umřel. Jule nesmutnila moc dlouho. Pohřbily jsme ho na zahradě pod třešní. Velmi působivý pohřeb. Julin bratr zahrál na příčnou flétnu koledu. Nic jiného hrát neuměl.“

Opatrně přejela prstem po pihovatém obličejí blondaté dívky a listovala v albu dál. Na další straně stálo dětským písmem nad skupinou typicky vybledlých fotografií ze

sedmdesátých let: *Léto u jezera 1972*. Na molu seděly dvě dívky, bosé nohy ve vodě, večerní slunce v obličejí, jedna blond, bledá a drobná, jednoznačně Marie, druhá dohněda opálená, vysoká a statná. „Kdo to je?“ Hanna ťukla prstem na fotografii. „Ta s tím dlouhým tmavým copem?“

„Friederike. Trávila s námi u jezera každé léto. Tady, vidíš, tady je se svou matkou, to je Esther, nejlepší kamarádka mojí matky. Máma šla Friederike za kmotru. Vlastně jsme vyrůstaly jako sestry.“

Dvě mladé ženy, třicátnice, možná téměř čtyřicátnice, u malého dřevěného stolku pod ovocnými stromy. V pozadí bylo vidět jezero, na stole kytice lučních květin, džbán s nějakým nápojem, který vypadal jako bowle, a sklenice s uchy.

„To jsme se byly koupat a Esther chtěla Fiedi vyzvednout.“

„A zjevně byla našťvaná, že to trvá tak dlouho,“ doplnila Hanna. „Tvoje matka byla krásná. Jsi jí velice podobná.“

Marie se na Hannu láskyplně podívala, pak se zase vrátila k fotografiím. „Esther vypadala jen zřídka jinak. Moje matka se s ní přátelila celý život, proto si toho asi nevšimla. Já jsem už jako dítě pocítovala, jak náročná její náladovost je. Tohle léto s námi byla Esther jen na několik dní. Takže mohla přijet Jule. Podívej, tady, ona uměla tak dobře plavat. A nikdy se nebála vody, na rozdíl ode mě, já jsem vždycky měla strach z ryb a sasanečků. A většinou byla na mě voda moc studená. Ale Jule...“ Marie ukázala na další fotku, na které skákalo děvče ve světle modrých plavkách ze člunu elegantní šipku. „Vždycky šla do všeho po hlavě. To jsem vyfotila z mola. Tohle léto jsem dostala svůj první foťák. Proto mám tolik fotek.“

Listovala dál a Hanna si živě představovala léto těchto tří desetiletých děvčat: opálené nohy plné komářích štípanců, opékání chleba u táboráku, dívky na nafukovacích matracích na jezeře, Jule se sluncem vybledlými lokny, obličej plný pih, v ruce skleničku se žlutým nápojem třpytící se na slunci.

„Broskvový čaj.“ Marie se při té vzpomínce usmála. „Strašně jsme ho milovali. Ještě dneska musím okamžitě myslet na léto u jezera, jakmile ucítím broskvovou vůni.“

Když Hanna Marii před téměř dvaceti lety poznala, nevěděla o téhle něžné, tiché a nadané fotografce nic. Marie měla Hanně během jejího koncertního turné udělat několik fotografií pro jeden velký časopis. Přišla na schůzku až příliš brzo a přes hodinu čekala na lavici ve foyer koncertního sálu. Už když Hanna přišla ze zkoušky, zastavil se její pohled na klidné ženě s přátelským výrazem ve tváři.

„Vždycky jsem tenhle dům u jezera milovala.“ Marie se opět rozkašlala. „Už vůbec nevím, kdy jsme tam spolu byly poprvé. Vzpomeneš si?“

„Byla jsem, počkej... v roce 2000 jsem s tebou byla u jezera poprvé.“ Hanna Marii jemně odsunula pramínek vlasů z obličeje. „Seděly jsme večer na terase u jezera. Měla jsem v Lübecku závěrečný koncert na šlesvicko-holštýnském hudebním festivalu. A pak jsme jely k jezeru a ty jsi mi ukázala dům. A pak jsi na molu...“

„Ano,“ Marie zavřela oči. „Máš pravdu.“

Před očima se jí vynořily vzpomínky. Hanna měla závěrečný koncert svého turné celé měsíce vyprodaný, ale Marie seděla onen večer celá šťastná v první řadě, dívala se na tu krásnou, hrdou a nadanou ženu a dmula se pýchou. Když pak Hanna vyšla ze šatny, držela v ruce velkou kyticí růží, položila ji opatrně na zadní sedadlo Mariina malého auta, nastoupila a stiskla přítelkyni ruku. „Pojď, pojedeme.“

Marie zatím Hanně nevyprávěla ze svého života mnoho. Měla takový pocit, protože Hanně byly materiální věci zcela lhostejné, a Marie si nebyla jistá, jak by přítelkyně zareagovala, kdyby se dozvěděla, z jak zámožné rodiny ve skutečnosti pochází. Teprve před pár týdny jí Marie prozradila, že fotografování ji neživí. Nesmírně se jí ulevilo, když zjistila,